

Det Radikale Venstre har aktivt bidraget til at løse de samspilsproblemer, der var mellem kontanthjælpsordningen og lønnen for ordinært arbejde. Dermed er der skabt en incitamentsstruktur i kontanthjælpsystemet, som fremmer lystnen til at arbejde.

Så sent som for få timer siden udtrykte vi begejstring for nogle af de nye beskæftigelsestiltag, regeringen er kommet med, også hvad angår ydelsesniveauet.

Der er med andre ord ikke nogen som helst grund til at særbehandle udlændingene og parkere dem på en fattigdomsydelse.

Kl. 16.55

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Det var et meget interessant indlæg, fru Elsebeth Gerner Nielsen kom med. Det var interessant, også fordi det var principielt, og så var det samtidig så bagvendt, som det vel kan være.

Det er meget interessant, at fru Elsebeth Gerner Nielsen trækker det, der tidligere var Det Radikale Venstres, skal vi sige, baggrund eller vision op: få har for meget og færre for lidt, som det hedder i Grundtvigs fædrelandssang. Og det er fuldstændig rigtigt, at det, at få har for meget og færre for lidt, hænger sammen med, at der var sammenhængskraft i landet, at der var det, fru Elsebeth Gerner Nielsen kalder harmoni. Og hvad kom det af? Det kom af, at der var et folk, der hang sammen som folk.

Hvad har Det Radikale Venstre gjort i de sidste 20 år siden 1983? Jeg kan for så vidt sige allerede fra deres stiftelse i 1905, og jeg kan gå endnu længere tilbage, til 1871, hvis det skal være. Hvad har de gjort andet end at forsøge på at ødelægge denne sammenhængskraft i Danmark? Det er jo, hvad der er sket med den udlændingelov, i hvert tilfælde fra 1983, der har bidraget til at skabe ustabilitet, disharmoni og opløsning i landet folkeligt set.

Og så kommer der altså nu en regering, der tager sit ansvar som dansk regering alvorligt og søger at bevare sammenhængskraften ved at lave en lovgivning, der gør forskel på danskere og udlændinge, for det er naturligvis også det, der er hensigten med denne lov. Så det er så bagvendt, som det vel kan være, fra fru Elsebeth Gerner Nielsen.

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Så er det hr. Søren Søndergaard som ordfører.

Søren Søndergaard (EL):

I bemærkningerne til B 105 er der fremhævet en udtalelse fra integrationsministeren, som egentlig siger meget om, hvorfor hensigten i begge de forslag, som vi behandler her, er rigtig. Ministeren omtaler, og jeg citerer: »... det usandsynlige besvær, vi har i alle kommuner med at finde job til dem, der har fået asyl.« Det er en gigantisk opgave, forklarede ministeren. Han havde nemlig været på besøg i en kommune og dér oplevet, hvordan opgaven med at skaffe folk i arbejde er stor, meget stor, og for nogle kommuner løses denne opgave ikke særlig succesfuldt.

Derfor må man jo også sige, at der er et vist deja-vu over denne her debat, fordi vi, som den radikale ordfører rigtigt sagde, har haft debatten for nogle få år siden, hvor vi også behandlede et problem, der havde med forskelsbehandling at gøre, nemlig det forslag, som den daværende radikale ordfører, hr. Henrik Svane, havde fået lokket regeringen og et flertal her i Tinget med på at gøre til en hovedhjørnesten i integrationsloven.

Dengang gjorde man et stort nummer ud af i lovforslaget om verdens første integrationslov at fastslå, at nu skulle der opbygges incitament for folk, der skulle ind i det danske samfund. De skulle ikke klientgøres, et udtryk, som også den nuværende regering har gjort til sit. Derfor skulle de ud af deres passive situation og i gang. Fint! Men at det absolut skulle være igennem at gøre forskel, at diskriminere, at skabe splittelse, ja, det måtte De Radikale og Socialdemokraterne jo sandede ikke var nogen succesfuld vej at gå, da tidligere indenrigsminister Thorkild Simonsen blev tvunget til at ændre loven. En flov historie, men heldigvis kom regeringen til fornuft dengang.

Nu er det jo imidlertid sådan, at fornuft er noget flygtigt. Det har vi jo senest oplevet et eksempel på med VK-regeringens nye integrationspolitik, for der ser vi jo, at Svanes grimme ælling af et diskriminationsforslag igen er blevet gjort til en krumtap i lovgivningen. Og for at man ikke skulle anklage VK-regeringen for at støve brugte SR-forslag af og genbruge dem, så fik diskriminationsforslaget en tand mere. Nu skulle denne forskelsbehandling ikke kun vare i 3 år, nej, den skulle udstrækkes til 7 år. Og så er man jo heller ikke i tvivl om, at det er tid til forandring.

Kl. 17.00

Nu begynder virkeligheden, som citatet fra integrationsministeren imidlertid understreger,